

Op het nippertje

‘Wie het eerste bij die paal is.’ Merijn zette zijn stokken voor zich in de sneeuw.

‘Welke paal?’ vroeg Quinn.

Merijn grinnikte. Hij kende de trucjes van zijn vriend zo langzamerhand wel. Er was maar één paal en die was van de skilift die over de piste heen ging. ‘Klaar?’

Quinn kwam naast Merijn staan. ‘Ja, tel jij af?’

Merijn wachtte tot het op de rode piste minder druk was. Nog altijd skieden er mensen tussen hen en de paal, maar daar konden ze prima omheen skiën. ‘Drie, twee, één. Gaan.’ Merijn verplaatste zijn gewicht naar voren en drukte zijn stokken nog dieper in de sneeuw. Precies zoals hij de professionals op televisie altijd zag doen. Hij zette af en maakte op de eerste meters een schaatsbeweging. Zo probeerde hij vaart te maken. Vanuit zijn ooghoek zag hij Quinn aan de rechterkant al langs zij komen.

‘Makkie,’ riep Quinn. Het leek hem geen enkele moeite te kosten.

Met zijn stokken zette Merijn zich nog harder af. Maar Quinn bleef hem voor. Merijn moest nog sneller! Als hij nou wat vaker kon gaan skiën, net zoals Quinn... Maar het was pas zijn eerste skidag in Masselbeck sinds vorig jaar en...

Ineens zag Merijn een vrouw recht voor hem. Ze skiede rustig van de ene kant van de piste naar de andere kant.

‘Pas op,’ riep Quinn. Hij kon nog uitwijken, omdat hij al aan de rechterkant van de piste was. Maar Merijn niet. Hij zou vol op de vrouw knallen.

In een flits gingen er allerlei gedachten door zijn hoofd.

Op tijd remmen zou niet meer lukken en uitwijken naar links was onverstandig omdat de vrouw die kant op bewoog. Hij moest er aan de rechterkant langs. Met alles wat hij in zich had, zette hij de kanten van zijn ski’s in de sneeuw en remde hij zo hard als hij kon naar rechts. Hij kwam kort overeind en remde nog eens.

De vrouw had het gevaar al gezien. Ze zette zich schrap voor de klap.

Merijn schoot rakelings langs haar, het scheelde hooguit een paar centimeter. Voor hij opgelucht kon ademhalen, verloor hij zijn evenwicht en viel. Zijn ski’s vlogen van zijn schoenen en al rollebollend kwam hij een paar meter verder tot stilstand.

‘Ben je niet helemaal goed bij je hoofd.’ De uitdrukking op het gezicht van de vrouw stond op onweer.

‘Sorry,’ mompelde Merijn. ‘Ik zag u niet.’

‘Je moet ook niet als een idioot naar beneden komen als het zo druk is.’ De vrouw was duidelijk erg geschrokken.

‘U heeft gelijk,’ zei Merijn. En hij vond dat echt.

De vrouw vervolgde hoofdschuddend haar weg.

Merijn zocht zijn ski’s op, veegde de sneeuw van zijn skipak en keek waar Quinn stond.

Die wachtte bij de paal op Merijn. Hij stond met zijn armen in de lucht. ‘Gewonnen,’ riep hij toen Merijn binnen gehoorsafstand was. ‘En dik ook.’

Merijn gniffelde vanbinnen terwijl hij snelheid pro-

beerde te maken. Vlak voor Quinn remde hij zo hard als hij kon. De opspattende sneeuw vloog over Quinn heen.

‘Gatver.’ Quinn veegde met zijn mouw langs zijn gezicht. Van een hoop sneeuw maakte hij een bal en gooide hem naar Merijn toe.

Lachend en met een handige beweging wist Merijn de sneeuwbal te ontwijken.

In een rustig tempo skieden ze verder naar beneden. Daar namen ze de sleeplift die hen terug moest brengen naar hun skiklas.

‘Precies op tijd.’ Merijn keek op zijn horloge. ‘Over tien minuten begint de les.’

‘Maar goed ook.’ Quinn deed zijn rechterbeen een stukje omhoog omdat zijn ski uit het spoor liep. ‘Bij Gabriëlla moet je echt niet te laat komen.’

‘Sterker nog. Als je te laat komt, stuurt ze je meteen naar een andere klas.’

Daar wist Merijn alles van. In de voorgaande jaren had hij ook les gehad van Gabriëlla. Ze was streng, maar leerde hen ook supersnel skiën. Merijn had van haar mooie sprongen geleerd en snel achteruit leren skiën. In andere klassen leerde je dat niet. Zelf deed ze mee aan wereldbekerwedstrijden en eindigde ze vaak ook nog in de top tien.

‘Nou, zo te zien ben je langzamer geworden,’ zei Quinn.

‘Hallo, het is mijn eerste dag. Ik ga alleen maar beter worden de komende dagen,’ zei Merijn. ‘Jij woont hier en zodra er sneeuw ligt, sta je op de ski’s. Eigenlijk raar dat je nog in een skiklas zit.’ Merijn keek kort opzij. ‘Je vader

is zelf skileraar. Waarom leer je het niet van hem?’

Quinn glimlachte. ‘Omdat ik het gezellig vind om bij mijn vriend te zijn.’ Hij werd ineens serieus. ‘Je bent hier maar één week per jaar. Dan wil ik zoveel mogelijk dingen samen doen.’

Merijn gaf hem een boks. ‘Geen zorgen, deze week kom je niet meer van me af,’ grinnikte hij. ‘Daar is onze klas.’ Hij wees naar een groep kinderen. ‘June is er al.’

‘O, zit je zus bij ons in de klas?’

‘Dat wilde ze zelf graag.’

‘Die leert ook niet veel meer bij in dit groepje. June is zo goed, je zou niet zeggen dat jullie even oud zijn.’ Quinn verliet de sleeplift.

Merijn volgde. ‘Ze vindt het gezelliger met ons dan met allemaal onbekenden.’

‘Logisch,’ vond Quinn.

‘Jongens.’ Gabriëlla kwam vanuit het klasje naar hen toe. ‘Als ik nog één keer zo’n actie zie waarbij jullie andere mensen in gevaar brengen, mogen jullie op zoek naar een andere skileraar.’

Merijn schrok ervan. Zo had hij Gabriëlla nog nooit gezien.

‘Begrepen?’

Merijn en Quinn knikten tegelijkertijd.

‘Oké, meekomen dan.’

Koekie van eigen deeg

‘Voordat we beginnen met de eerste oefening, heb ik twee mededelingen.’ Gabriëlla stond voor de groep.

Behalve June en Quinn kende Merijn niemand. Het meisje op de hoek in haar gele jas met groene broek zag er wel leuk uit. Hij vroeg zich af of die grote jongen ernaast bij haar hoorde.

‘Kijk dan wat ik kan.’ De jongen deed een ingewikkelde actie waarbij hij opsprong en in de lucht probeerde om te draaien.

Het meisje reageerde niet.

‘Kijk dan,’ sprak de jongen geïrriteerd. Hij duwde het meisje in haar rug.

‘Laat me.’ Het meisje leek haar best te doen om niet naar de jongen te kijken.

Als reactie daarop ging de jongen recht voor haar staan.

‘Flauw zeg,’ zei Merijn.

‘Wat?’ vroeg Quinn.

Merijn wilde het uitleggen, maar nu zag hij dat iedereen naar Gabriëlla keek.

‘Op de laatste dag doen we een slalomwedstrijd. De winnaar mag zaterdag als VIP met mij mee naar de wereldbekerwedstrijd in Eisboden.’ Gabriëlla wachtte even met praten omdat sommige kinderen begonnen te joe-len. ‘En je mag iemand anders uit de groep meenemen.’

Merijn voelde meteen kriebels in zijn buik. Hoe gaaf

was dat? Zou hij kans maken? Quinn was beter dan hij en June ook. Hij was benieuwd hoe goed de anderen zouden zijn.

‘Dat wil ik wel,’ fluisterde Quinn.

‘Wie niet,’ antwoordde Merijn.

‘En dan heb ik nog iets heel belangrijks.’ Gabriëlla liet haar blik langs al haar leerlingen gaan. ‘Zoals jullie vast wel gehoord hebben, wordt dit gebied de laatste tijd getroffen door kleine lawines. Tot nu toe alleen buiten de pistes en hier verder vandaan.’

Merijns vader had het al verteld. Hij had filmpjes laten zien die op internet rondgingen.

‘Maar we blijven dus altijd bij elkaar en op de piste. De lawines komen voor op de gekste plekken. We hebben er ook nog geen patroon in kunnen ontdekken. Dus wees voorzichtig.’ Gabriëlla klapte in haar handen. ‘Zo, dat was het serieuze gedeelte. Nu gaan we beginnen.’

‘Waar zijn die lawines geweest?’ vroeg Merijn aan Quinn terwijl ze achter Gabriëlla aan naar een parcours skieden.

‘Richting de snelweg.’ Quinn wees in de verte. ‘En een paar vlak bij de zwarte piste waar je met de skilift naartoe gaat.’

‘Dat is toch in de buurt van jullie huis?’ vroeg Merijn.

‘Niet helemaal. Mijn vader zegt dat wij geen gevaar lopen.’ Quinn haalde zijn schouders op. ‘En als die het zegt, is het zo.’

Merijn sloot achteraan in de rij voor de eerste oefening. Zo kon hij de anderen eens goed bekijken en meteen zien wie zijn concurrenten waren.

‘We slalommen tussen de oranje dopjes door die hier in de sneeuw liggen.’ Gabriëlla stond aan het begin van het parcours. ‘Het is een steil stukje, maar de dopjes liggen ver genoeg uit elkaar. Dus je kan het op je gemak doen. Denk aan het verplaatsen van je gewicht en probeer goed op de kanten te komen. En houd je timing in de gaten. Voor de doppen de draai inzetten.’ Ze gleden achteruit verder naar beneden. Ter hoogte van het laatste dopje bleef ze staan. ‘Als je klaar bent, ski je rustig naar beneden en kom je met de sleeplift weer naar boven. En dan stellen we ons bovenaan weer op.’

Het meisje met de gele jas stond als vijfde opgesteld. Merijn zag dat ze vlak langs de dopjes flitste.

Bij de lange jongen die steeds bij haar in de buurt was, ging het iets minder soepel. Daar hoeft ik niet bang voor te zijn, dacht Merijn.

June leek nog minder moeite dan het meisje met de gele jas te hebben. En Quinn raffelde de oefening af. ‘Het is nog geen wedstrijd, Quinn,’ zei Gabriëlla. ‘Ik had gezegd dat het rustig moest.’

Merijn deed de oefening wel op zijn gemak. Hij lette op zijn techniek en merkte dat hij er al wat beter in kwam.

‘Goed zo, Merijn,’ zei Gabriëlla. ‘Alsof je hier al een week bent.’

Merijn voelde zich trots. Een compliment van Gabriëlla was altijd fijn. Toch wist hij dat hij snel nog beter moest worden om een kans te maken tijdens de wedstrijd.

Boven, aan het einde van de sleeplift, stond Quinn te wachten. ‘Ik was verreweg de snelste.’

‘Logisch, je was ook de enige die als een speer naar be-

neden ging.’ Merijn skiede zijn vriend voorbij. ‘Jij maakt overal een wedstrijdje van.’

‘Je moet vanaf het begin laten zien dat er niet met je te sollen valt.’ Quinn moest er zelf om lachen.

De groep verzamelde zich op de afgesproken plek. Het meisje met de gele jas sloot aan en de grote jongen was er bijna. Quinn en Merijn waren de laatsten.

De jongen skiede tot aan het meisje en vlak nadat hij naast haar kwam, gaf hij haar een duw. Het meisje met de gele jas verloor haar evenwicht en duwde ongewild haar buurvrouw omver. Als een rijtje dominostenen vielen alle leerlingen uit de klas tegen elkaar aan.

‘Wat doe je?’ vroeg een van kinderen die vooraan stond. Alle anderen gaven degene naast hen de schuld. Totdat ze bij het meisje met de gele jas kwamen.

‘Sorry,’ zei ze zachtjes. ‘Ik verloor mijn evenwicht.’

De anderen krabbelden overeind en mopperden een beetje. Een aantal van hen keek boos richting het meisje dat stilletjes naar haar ski’s bleef kijken.

De grote jongen stond met een uitgestreken gezicht naast haar.

Merijn zag dat het meisje moeite moest doen om niet te huilen.

‘Wat ga je doen?’ vroeg Quinn, toen Merijn hem voorbijging.

Merijn antwoordde niet. Hij skiede met een iets wijdere bocht dan nodig richting het groepje en kwam naast de grote jongen uit. Hij raakte hem half in zijn rug en half in zijn zij. Op het moment van het contact gaf hij hem met zijn schouder nog een zetje mee.

